

Marnix Peeters

Natte dozen

2014 Prometheus Amsterdam

Deze uitgave is eerder verschenen bij De Bezige Bij Antwerpen.

In deze druk is het laatste hoofdstuk toegevoegd, geschreven ter gelegenheid van de Boekenbeurs 2013 en aldaar voorgelezen.

© 2013, 2014 Marnix Peeters
Omslagontwerp Kris Demey
Foto omslag Markus Guhl/Getty Images
Illustratie pagina 279 J.E. Wuyts
Zetwerk Mat-Zet bv, Soest
www.uitgeverijprometheus.nl
www.marnixpeeters.be
facebook.com/peetersmarnix
ISBN 978 90 446 2784 8

1

Luister.

Ik ben van pure ellende gestopt met de firma.

Het was altijd hetzelfde. Dat laat zich in dienst nemen, en een paar maanden later staat dat met blozende wangen in uw kantoor om te zeggen dat ze vol zitten. Eén heeft het ooit bestaan haar predictor te laten zien, nog nat van de ochtendurine, of het moest haar zweet geweest zijn, want het was een dikke, en ik kan mij bovendien voorstellen dat al dat geprofiteer, hoe schaamteloos ze het ook uitdokteren en inplannen, toch nog ergens een effect heeft op het geweten. Zeker op het moment dat ze het met hun parse smoel moeten opbiechten aan de baas, die geen andere keus heeft dan maar te knikken en hun nog proficiat te wensen ook. Niet voor die kleine, wel voor het feit dat ze zo kunstig en bovendien op wettelijke basis in zijn zakken zitten, dat hij weer zijn hele organisatie kan gaan herplannen dankzij die erwt die in hun vadsige schoot aan een groeiproces is begonnen, voor zijn lorrige moeder uit knikkerend en later hink-stap-springend van zwangerschapsverlof via postnatale herstelperiode naar ouderschapsvakantie. Om nog maar te zwijgen van de dagen dat ze op het laatste nipper-tje afbellen omdat het mormel eveneens op de valreep weer eens het kot heeft ondergekotst, of dat zijn stront een beetje geel zag en ze naar de dokter moeten om te zien of het geen geelzucht heeft,

en daarvoor weer een halve dag pakken, volledig betaald, uiteraard op een moment dat het juist goed druk is.

Nadat de eerste van die feestpakketten van de overheid opgesoupeerd zijn, staan ze twintig kilo zwaarder weer in uw kantoor om een drievijfde te komen vragen. Omdat ze het allemaal niet kunnen bolwerken. ‘Hoezo?’ vraagt men dan, aangezien ze twee dagen in de week een poetsvrouw hebben, hun vader de tuin komt doen en hun vent driekwart van de rest van het huishouden doet, want dat staat zo in hun vakbladen, maar dat mag men allemaal niet zeggen, want dan lopen ze naar de vakbond om een klacht neer te leggen wegens ongepermitterde beledigingen of ander ongewenst gedrag waar controleraden voor bestaan.

Maar nee, ze kunnen het niet bolwerken, want ze hebben te weinig qualitytime met hun Shana of hun Bradley, ze zien dat kind niet opgroeien, alsof daar iets aan te zien is. Op dat moment kan men er vergif op innemen dat binnen de drie, vier maanden hun vent vertrokken is, uitgekeken op zijn dikke thuiszittende kloek en moegetergd door haar hormonale humeur, en het beu dat hij elke avond in bed die bleke norske spekrug naar zich toe krijgt, als hij na een jaar van onthouding nog eens wil neuken, en hij is dan maar met zijn trieste collega op het werk aan de slag gegaan, ook een kutwif, maar tenminste een dat hem niet de hele dag op de nek zit.

Nog eens vlak daarna melden ze zich ziek wegens aanhoudende neerslachtigheid, en ge moogt godverdomme van véél geluk spreken als er niet nog even later een aangetekende brief van een advocatenkantoor op uw bureau ligt om te zeggen dat ze u aanklagen wegens onverantwoorde werkdruk, waardoor hun leven naar de knoppen is gegaan, en als men dan opwerpt dat ze van de voorbije driehonderd dagen er vierenzestig volledig hebben gewerkt, wat toch nogal meevalt, zetten ze nog een tandje bij en vinden ze wel

ergens een ethische commissie die u gaat berechten wegens min-
achting van de werknemer.

Nee, ik krijg het schijt van wijven.

2

Nu is het weer rijst, deze middag. Ik vind dat niet slecht, maar geen drie keer per week.

Heb ik dat al verteld, Dré, van die keer? Ik dacht: ik help die kerels.

Ik zei: ‘Wat zoekt u, beste vrienden uit het Oosten? Bent u de weg kwijt? Vindt u het museum of de souvenirshop van uw wensen niet? Is uw gids er met de rest van de groep vandoor?’

Mijn kennis van de Engelse taal is vrijwel voortreffelijk, dus daar kan het niet aan gelegen hebben dat deze vier mij aankeken als was ik een kikker op een fiets.

Ik zei: ‘U bent klaarblijkelijk verdwaald, anders zou u hier niet zo op uw stratenplan staan te koekeloeren, wijzend naar links en u omdraaiend naar rechts, speurend naar straatnaambordjes en dan luid in uw kindertaaltje kakelend dat u de plek hebt gevonden, waarna er schijnbaar ruzie is ontstaan. Ik vraag het u nog een keer klaar en duidelijk: wat zoekt u? Waar wilt u graag naartoe? Wat zijn uw verwachtingen?’

‘Yes!’ sprak heftig knikkend de lelijkste van de vier, ofschoon de anderen ook niet bepaald beantwoordden aan onze normen op het gebied van uiterlijk, maar dat doen weinigen van deze rijstfiguren. Vooreerst zijn zij, zoals negers, niet of zeer moeilijk uit elkaar te houden, en hebben zij allemaal iets sinisters in de blik, nu

ja, als men die al door de spleetjes ziet; het lijkt steeds alsof zij iets in hun schild voeren, waarbij zij hun dunne lippen op elkaar geperst houden, zodat men niet kan zien of zij al dan niet glimlachen, en hoe (welgemeend of vals).

Na dit 'Yes!' was de gespreksstof blijkbaar op, want hij sprak niet meer, en met z'n vieren stonden zij nu naar mij te loeren als verwachtten zij van mij een sluitend antwoord op de vraag 'Huh?'

Ik zei: 'Luister, vrienden van de rode bol, aanbidders van de kimono en beoefenaars van de edele samoeraikunsten, bestormers van Hawaïaanse havens en liefhebbers van de verklede prostitutie, ik weet niet wat het plan is, maar u hangt meer dan mijn kloten uit. Ik zal het nog één keer vragen: toon mij op uw kaart waar u zijn moet, en ik zal u de weg wijzen. Geef hier!' riep ik, en ik nam het voorwerp over van de lelijkste, waarna ik met mijn andere hand, en een vragende blik, aangaf dat iemand mij de plek moest aanwijzen die zij zochten.

De oudste van de vier brabbelde opgefokt iets in het Japans, waar ik niets uit kon opmaken.

'Juist,' zei ik heftig knikkend, want ik was het beu. 'Kijk, dit is vlakbij. U hebt geluk. U wandelt deze straat uit, gaat naar links, de winkelboulevard over, steeds rechtdoor tot aan de rode lichten, rechts, tweede links, aan het gebouw met de stenen engelen weer rechts, oranje knipperlichten passeren, bij de hamburgertent rechtdoor en het brugje over, het park helemaal rond, langs het kanaal tot bij de ophaalbrug, oversteken, het jaagpad af, en als de kade begint, wat u ziet aan de trospalen die er staan, kunt u uw boot beginnen uit te kiezen.'

'Boot?' vroeg nu een van hen, die blijkbaar zijn spraakvermogen had herontdekt.

'Inderdaad, boot,' ging ik onvermoeibaar verder. 'Neem er bij voorkeur een met een exotische naam, bijvoorbeeld de Topolo-

bampo of de Acapulco, die u vrijwel zeker naar de andere kant van de oceaan zal brengen, waar ook veel te zien is, misschien nog meer dan hier. En men heeft er rijst in overvloed! Hier!’ schalde ik, terwijl ik de kaart weer in zijn handen duwde. ‘Geen tijd te verliezen! In gestrekte pas! Als u hier de mensen voor de gek denkt te mogen houden, kunt u niet snel genoeg weer de grens over zijn! Goede reis, en vergeet dat u hier bent geweest, en als u het niet kunt vergeten: vertel het thuis vooral niet verder, want wij zijn nogal op onze privacy gesteld. De groeten in Cuba, Mexico of de Maagdeneilanden, of waar de gunstigste wind u ook naartoe mag blazen. Vaarwel.’

Japanners, man.

3

Ik zeg: ‘Dré, wat doet gij hier? Wat is er u overkomen?’

Hij zegt: ‘Ze hebben jaren geleden mijn vrouw doodgeslagen. Zomaar, in de winkel van haar zuster, ze hebben nooit geweten wie of wat of hoe of waarom, maar dood was ze. Zotten waarschijnlijk. Uitschot. Ik heb altijd gezegd: “Ik zal niet rusten tot ze hen vinden”, maar ik heb het opgegeven, ik ben eronderdoor gegaan, het kan mij niet meer schelen of ik leef of doodga, en wat maakt het uit of ge weet hoe en wat?’

Ik zeg: ‘Dré, dan moest ge mijn verhaal eens horen, dat stopt niet bij een jammerlijk overleden vrouw. Wat ik heb meegemaakt! Nogal een leven, kameraad. Van oost naar west van noord naar zuid en terug, ze hebben mij serieus liggen gehad, maar ik heb er ook nogal met hun kloten gespeeld. Alle geuren en kleuren opgezocht. Als ge wilt, zal ik het eens uit de doeken doen, maar dan moet ge er wel tijd voor hebben, want ik denk niet dat ik het in een maand, of misschien een paar maanden, verteld krijg.’

Wij zitten daar toch altijd maar, in onze plastic stoelen in de veranda. Ik zit sinds een halfjaar op Licht Regiem. Ik heb mij zeer goed gedragen.

Ik zeg: ‘Als wij ons een beetje aan de kant schuiven, waar de rest ons niet kan horen, dan zal ik het u allemaal uitleggen. Ik zeg het, het is een lang verhaal, maar als ge daarvoor openstaat, dan gaat ge u niet vervelen. Goed?’

4

Die daar.

Die met haar opgestoken haar en haar blauwe schort doet mij een beetje aan Bellinda denken. Dat was een lekker ding, moet ik zeggen. Ik had haar aangenomen voor aan de receptie. Ze was drieëntwintig en ze had flinke tieten (een ruime C-cup, leek mij), die achteraf nogal bleken tegen te vallen, ze droeg van die bh's met een dikke vulling, en dat vind ik zo'n bedrog. Dat is zoals zo'n ca-deautje dat wij vroeger als kind op verjaardagsfeestjes aan elkaar gaven, een enorm groot pak, dat dan hoofdzakelijk uit oud krantenpapier bleek te bestaan, dat men kon blijven uitpakken, laag na laag na laag, en op het einde vindt ge dan een plastic smurf. Ik heb dat nooit gesnapt, waarom ze proberen te doen alsof ze grote borsten hebben. Ge weet toch dat ge teleurstelt?

Ik had al een paar keer gezegd dat we eens iets moesten gaan drinken, en daar had ze op geantwoord dat ze dat wel heel erg zag zitten, met die natte leugenachtige lippen van haar, maar dat vind ik dus wel een deel van de spanning, als een vrouw liegt. Zeker in een onderdanige functie, wanneer ze zelf beseft dat haar baas haar eens lekker wil pakken, en ze niet zeker weet of ze dat zelf wel ziet zitten, maar tegelijk beseft dat ze maar beter kan doen alsof.

Nadat ze vijf keer een uitvlucht had bedacht, kon ze de zesde keer niet anders dan meegaan; eerst had ze nog geprobeerd om

met haar eigen auto te gaan, maar ik had haar zover gekregen dat ze in mijn sportieve Volvo 1800s plaatsnam, waar ze duidelijk zenuwachtig van werd; ze begon over haar vriend te praten: dat ze het niet te laat kon maken, want dat die anders ongerust zou worden, waardoor ze het natuurlijk zelf in de seksuele sfeer trok, want waarom zou iemand ongerust zijn als er gewoon iets gedronken werd? Ze wist verdorie goed wat er op het programma stond.

In de Windsor wilde ze eerst een cola, maar dat heb ik heftig afgehouden. Geen gepruts met cola, voor die keer dat we eens iets gingen drinken. Ja, stel u voor: ik drie Duvels, goed losgewerkt, en dan zo'n stijve plank vol cafeïne en suiker, die met haar gedachten elders zit. Nee.

Het werd na enig aandringen een cocktail, wat mij plezier deed, want daar worden ze heet van. Ze dronk zo traag mogelijk, met haar lippen zuinig rond haar rietje, en ik vroeg of ze het niet lustte, maar ze zei van wel, en zo zoog ze toch beetje bij beetje haar drank naar binnen. Ze hield vol dat ze er geen tweede wilde omdat ze dan rare dingen zou beginnen te doen, wat ik natuurlijk aanvuurde. De wereld is al vol genoeg met saai volk dat nooit iets meemaakt.

Om kwart over acht zei ze dat ze echt moest opstappen.

Ik heb haar afgezet bij haar auto op de parking van mijn bedrijf, ik heb haar nageroepen: 'Wees voorzichtig, Bellinda!' en ik heb gewacht en gekeken tot ze in haar wagen zat, veilig en wel, een Talbot, helemaal het type auto waar dit soort dametjes mee rijdt; ik heb haar nagewuifd en mijn duim opgestoken, terwijl ik veel liever met haar langs de kant van de grote weg had gestaan, op de parkeerstrook, waar op dat tijdstip bijna geen auto's meer staan. Tussen twee straatlichten in, goed donker. Ze zou direct nattigheid gevoeld hebben, maar dan niet op de juiste plaats, en zenuwachtig geworden zijn en gezegd hebben dat ik moest doorrijden. In plaats daarvan zou ik mij naar haar toe gedraaid hebben, gezegd hebben

dat ze niet onnozel moest doen, en met mijn hand onder haar rok gegaan zijn, met mijn andere hand haar gezicht naar mij toe getrokken hebben en met kracht mijn tong tussen haar tanden geduwd.

Ik zie het zo: zij biedt weerstand, en ze duwt mijn hand onder haar rok vandaan, maar dan verstevig ik de greep van mijn klauw in haar nek, en heeft ze geen schijn van kans. ‘Doe niet achterlijk,’ sis ik, en daarna gaat het veel beter. Ze begint wat lauw met haar tong mee te draaien, ik trek haar onderbroek opzij en begin eraan. Met kordate stoten, zó dat mijn vinger er helemaal tot aan de rand in zit, en vanzelf wordt ze echt wel nat, op den duur. Als ze bereidwillig genoeg is, laat ik haar nek los en ga ik met die vrije hand van de bovenkant in haar blouse, onder haar opgevulde bh, en begin ik krachtig met haar tepels te spelen, die intussen ook al niet meer slap zijn. Ik trek mijn vinger eruit, pak haar rechterhand en duw die op de plaats waar mijn keiharde lul zit, waar ze zelf nog niet aan gedacht heeft. Dan doe ik met één hand mijn broekriem los, daarna de knoop, en dan de rits, zodat ze met haar hand op mijn onderbroek zit, die ik omlaag trek; dan siddert ze een beetje, de schat, als ze mijn blote vlees in haar handpalm voelt. Maar ze begint wel op en neer te bewegen zonder dat ik iets moet zeggen. Ik steek mijn vinger in haar mond, en zeg dat ze eens van haar sap moet proeven. Waarna ik haar gezicht naar beneden duw, mijzelf in haar mond steek en haar bij de haren grijp, en ritmisch haar hoofd op en neer begin te trekken. Man, dat is geweldig. In het begin is ze wat onzeker, maar al snel gaan die lippen er krachtig en heerlijk overheen, ik duw elke keer wat bij met mijn bekken, zodat ze hem helemaal goed voelt, en ik denk dat ik op het einde misschien wat te hard op haar kop sla.

Met twee vuisten houd ik haar hoofd naar beneden als ik mijn hoogtepunt voel naderen, ik duw mij met mijn voeten en mijn

schouders af op de vloer en de stoel, en ik weet niet hoe lang het duurt, maar het is een voorraad van wéken, alles wat ik al die tijd in gedachten heb opgespaard om die geile kip eens lekker haar zin te geven, komt er in één keer uit geknald, ik brul, en ondertussen maar die kop naar beneden duwen, en het blijft maar komen, en als ik er genoeg van heb en mijn greep laat verslappen, voel ik dat ze geen weerstand meer geeft, ik denk: nou die heeft er ook flink van genoten, zo helemaal total loss.

Geil.

5

Man.

Als ge geen eigen zaak gehad hebt, dan weet ge dat niet. Hoe ze zijn. Ik zeg het u: de beste manier om de mens te leren kennen, is ondernemen. Dan ziet ge ze staan in hun basisuitvoering: als het gaat over u geld aftroggelen, thuis kunnen blijven zonder dat ze ziek zijn, tijdens hun uren op de wc zitten en boekjes lezen, zuchten dat het niet vlot omdat ze hun regels hebben, en als ge dan nadat ze naar het toilet geweest zijn de vuilnisbakjes gaat controleren, zit daar alleen een leeg kartonnetje van het toiletpapier in.

Hun regels, ik zeg het u. Het machtigste wapen van de vrouwen. Ge durft er niks op te zeggen, en het valt niet te controleren – ziet ge mij al vragen of ik de publieksingang eens mag zien, of daar wel degelijk iets loos is?

Bij sommigen ruikt ge het, dat is waar. Dat ik denk: dat heeft dan toch met een gebrek aan hygiëne te maken. Het kan niet zijn dat het bij de een stinkt en bij de ander naar viooltjes geurt. Dus als ge van een meter afstand denkt: oei, hier hangt de vlag buiten, dan moet dat toch iets willen zeggen.

Ge moogt u dat niet proberen voor te stellen. Zouden ze dat zelf niet gewaarworden? Is dat zoals bij mensen die intens naar het zweet ruiken, en zelf niets in de gaten hebben, of die een adem

hebben waar men ter plaatse misselijk van wordt, behalve zichzelf, die hem niet rieken?

Ge lacht, maar eigenlijk is het raar dat men iets kan uitstoten waarvan de toeschouwer bijna moet overgeven, wat ruikt naar een vieze oude kelder of iets wat dagenlang heeft liggen te rotten in de regen, en dat er voor de producent van dit alles geen vuiltje aan de lucht lijkt.

Ik ben daar één keer eens over begonnen, over hun regels. Ik zei: 'Lisette meisje, het gaat precies niet vooruit vandaag, het is niet uw beste dag.'

'Nee,' antwoordde ze nors, 'het is weer zover.'

Vrouwen zeggen nooit: 'Ik heb mijn regels', ze zeggen: 'Het is weer zover', of: 'Het is de tijd van de maand', of: 'Ge weet wel', en dan mag men verder raden, alsof het leven een spannende quiz is. Laat het aan sommigen over, en alles zou een amusementswaarde hebben.

'Ah,' zei ik, 'ik begrijp het, dat is vervelend zeker, en pijnlijk, en het zal uw humeur geen deugd doen? Ik heb het zelf nooit ervaren, natuurlijk, maar ik ken deze verhalen.'

'Ja,' antwoordde ze kortaf. 'Eigenlijk heeft het bijna geen zin om te komen werken, de eerste dagen, ik sta krom van de rugpijn en ik kan mij niet concentreren.'

Ik dacht het zal wel, lelijke vaars. Als ik u zo dadelijk naar de cinema breng, waar een romantische prent wordt vertoond met een acteur van wie ze hitsig worden, dan zal het u aan concentratie niet ontbreken, en zal de rugpijn nog slechts een verre, vage herinnering zijn. Of als ik u een som geld toestop om u eens goed uit te leven in de winkelstraat, dan wed ik dat de glimlach snel zijn weg naar uw gezicht terugvindt, dan hoor ik de hakken van uw nieuwe laarzen al opgewekt over het plaveisel tikken, hunkerend naar de volgende boetiek, terwijl de winkeltassen enthousiast aan uw armen bungelen.